

en Beretning (af 15. April 1904), hvori det udtales, at der under Udvalgsbehandlingen var paapeget adskillige andre Mangler i den nugældende Jagtlov, hvorfor Udvalget i Stedet for at fremme det forelagte Forslag, hvis Tanker man i øvrigt ønskede at fastholde, vilde afslutte Sagen „med en Henstilling til den højttærede Landbrugsminister om i en nær Fremtid at forelægge for Rigsdagen et Lovforslag om Ændringer i Lov om Jagten af 8. Maj 1894 med særlig Hensyntagen til det i nærværende Lovforslag omhandlede Forhold“.

I de 14 Aar, som er forløbne, siden denne af alle politiske Partiers Repræsentanter enstemmig tiltraadte Henvendelse blev fremsat, har Rigsdagsmænd, som har haft Interesse for vor Faunas Bevarelse eller været Modstandere af det Dyrplageri, som for Tiden ofte knytter sig til Jagtens Udøvelse her i Landet, og som den nugældende Lovgivning ikke i tilstrækkelig Grad optræder imod, gentagne Gange opfordret de forskellige Landbrugsministre til at fremme en Jagtlovsrevision. Dette er, som bekendt, endnu ikke sket, men Udviklingen har gennem Aarene stærkt understreget Nødvendigheden af en Ændring af de nu raadende Forhold.

Det er en sørgelig Kendsgerning, at den danske Pattedyr- og Fuglefauna er i rivende Tilbagegang. Dette gælder ikke mindst Fuglefaunaen. Paa ganske faa Undtagelser nær bliver vore Fuglearter Aar for Aar fattigere paa Individier. Og visse Arter, særlig blandt Rovfuglene, staaar deres totale Undergang som danske Ynglefugle meget nær. Enhver Ven af vor Fugleverden og af den danske Natur i sin Helhed maa beklage en saadan Udvikling og ønske, at der maa findes Midler til dens Standsning, før det er for silde. Og der er ingen Tvivl om, at Aarsagen til vor Fuglefaunas Tilbagegang hovedsagelig skyldes de hensyns- og hensigtsløse Efterstræbelser fra Menneskets Side, som Fuglene, deres Yngel og Reder er Genstand for, og som den nugældende Lovgivning ikke i tilstrækkelig Grad formaar at hæmme. Ganske vist har Folkemængdens Vækst og den tiltagende Kultivering af Jorden, specielt Mosers og Engdrags Afvanding, bidraget til, at visse Fuglearters Individantal er gaaet en Del ned. Men Danmarks Naturforhold er dog ingenlunde af en saadan Beskaffenhed, at vort Land behøver at være fattigt paa Fugle. Det maa tværtimod hævdes, at Danmarks Beliggenhed og naturlige Beskaffenhed er af en saadan Art, at vi har ypperlige Betingelser for et endog særdeles rigt Fugleliv. I denne Forbindelse skal blot nævnes vore udstrakte Kyststrækninger, vore talrige Fjorde og Vige med deres Holme og Smaaøer og frodige Strandenge samt vor Rigdom paa mindre Indsøer, Moser og Engstrækninger. Her finder de danske ynglende Svømme- og Vadfugle udmærkede Redelokaliteter og fortrinlige Ernæringsvilkaar. Og store Mængder af de Nord for Danmark hjemmehørende Arter, der gæster os paa Gennemrejse Foraar og Efteraar, finder i disse Lokaliteter stærkt eftertragtede Opholdspladser.

De naturlige Betingelser for *Bevarelsen af en arts- og individrig Fuglefauna* er altsaa til Stede. Hovedmangelen er blot, at vor Jagtlovgivning ikke yder Dyrene tilstrækkelig Værn mod hensynsløse Personers Efterstræbelser.

Et Hovedformaal ved Jagtlovens Revision maa derfor efter Udvalgets Mening være, at der skaffes Vildtet mere Fred, end der hidtil er ydet det. Kun derved kan visse Arters fuldstændige Tilintetgørelse og andres urovækkende Tilbagegang i Individantal forhindres.

Men det er ikke alene af æstetiske og naturvidenskabelige Hensyn, der bør fredes om vor Pattedyr- og Fuglefauna. Ogsaa økonomiske Synspunkter har her deres Berettigelse. Ethvert Lands Vildtbestand, ogsaa Danmarks, har i hvert Fald nogen Værdi for Folkets Ernæring. Jagten er med andre Ord et større eller mindre *Bi-erhverv til Landbruget*.

Hvor stor denne Værdi er for Danmarks Vedkommende vides ikke bestemt idet en fyldestgørende Statistik hos os savnes, men man kan dog naa til et ret sandsynligt Resultat, idet der er gjort nogle Forsøg paa at tilvejebringe en saadan Statistik.

For ca. 40 Aar siden samlede Kammerherre Müller og Skovrider Thalbitzer Oplysninger fra alle Statskovene, og Opgørelsen viste, at Jagtudbyttet betød en aarlig Indtægt af 33 Øre pr. Td. Land.

I 1905 forsøgte Dansk Jagtforening at løse Opgaven, men fik kun Meddelelser fra ca. 500 000 Tdr. Land. Disse skrev sig imidlertid fra alle Landets Egne og fra Egne med de forskelligste Jordbundsforhold og giver derfor alligevel ret værdifulde Oplysninger. Resultatet blev et Udbytte af 35 Øre pr. Td. Land paa Øerne, 25 Øre i Jylland.